

Az álarc

**"A kő nem lesz könnyebb, ha pehelynek nevezem és az ember se jobb, ha istennek hívom."
(Kosztolányi Dezső: Nero, a véres költő)**

A szellő halk susogása hallatszódott a fák között, és habár csípős hideg volt odakint, a Bergley Park mégis árasztotta magából a lány meleget. Nem a szó szoros értelmében volt ez így, voltaképp a sok ember jelenléte keltette azt az érzést az emberben, hogy bizony itt nem fogja magát magányosan érezni. Egy épeszű ember most biztosan azt kérdezné: mégis mit keres kint több mint ezer ember a téli hidegben? A válasz egyszerű volt, Providence város lakói éppen egy hatalmas karnevált tartottak a tél beköszönte alkalmából.

A park úgy nézett ki, mint egy kisebb domb, rajta játszó gyerekekkel, lufikkal, zenével és persze bulizó tinikkel, előtte egy hatalmasabb tér, egy hosszabb, szélesebb utcával, amik mellett standok (különböző finomságokkal, borokkal és egyéb turistacsalogató dolgokkal megtömve) álltak. A hosszú, kacskaringós járdán pedig emberek – kisgyerekektől egészen idősekig – néztek körbe, valószínűleg egy meleg bor vagy forró csoki társaságát keresve. A városka kis ünnepe nem is mehetett volna tökéletesebben, mindenki megtalálta a maga szórakozását. Illetve, majdnem mindenki. A mulatozás közepén egy lány állt, merev arckifejezéssel, szinte már harcra készen.

Nos, ez nem is lett volna különös egy külső szemlélő szemszögéből, hiszen az emberen naponta sok-sok érzelm fut át, mégis mitől lett volna olyan, ha most az egyszer valaki dühös lenne? Ha most az egyszer valaki csalódott lenne? Bayleynek viszont ez egy nem megszokott érzelm volt. Ez a lány akár a legrosszabb pillanatban is mosolyt tudott csalni az ember arcára, most mégis miért volt olyan nyers? A város lakói csak elmentek mellette, mintha ott sem lett volna, szépen, csendben, észrevétlenül, Bayley könnyei pedig elkezdtek potyogni.

Az egyedüllét borzalmas érzés, még egy erős teremtés is tudja érezni legbelül azt az elfojtó érzést, mikor bizony egyedül kell felállnod, mikor bizony egyedül kell kijutnod a mély lyukból, nincs, ki karját nyújtsa. Bayley egyenes, vállig érő haját hátára lökve indult meg néhány perc állás után. Hosszú, barna ballonkabátját szorosabban húzta, de ő bizony nem érzett semmi melegséget sem. Belül hideg és elhagyatott volt. Lehajtott fejjel átsétált a szórakozó tömegen, néhányszor találkozott egy-egy sajnálkozó tekintettel, de amint a lány szemébe néztek, már azonnal el is kapták szemeiket. Bay egy közeli padot célzott meg, messzebb a karnevál helyszínétől.

Letelepedve egy zöld padra, kezeit arcába temetve gondolkodott az aznapi eseményeken.

A forgalmas étterem ajtaján belépő férfi mosolyogva indult meg a pult felé, korgó gyomra pedig szinte követelt valami finomságot. Az étterem otthonos, modern berendezése lehetővé tette, hogy egy puha bárpultra rátámaszkodjon. Az ablak melletti egyik asztalnál két ember ült, egy-egy meleg ital társaságában.

Bayley, a 20 éves, fodrásznak tanuló lány szemei zavarodottságot mutattak; fáradt volt, hiszen egy kemény műszakon volt túl, szétesett haja, topogó lába mégis türelmetlenséget tükrözött. Felkavarodott gyomorral, egyedül csak egy érzés nyomta belül. A gondolat, hogy ezt valamilyen szinten ő okozta. A bűntudat marta, és a torkán fennakadt kődarab egyre jobban átvette az irányítást a gondolkodása felett. Volt barátja arcára tekintve kezdett bele rég elnyomott gondolataiba. Felemelte kezét, jelezve az előtte ülő szőke hajú fiúnak, most hadd beszéljen ő.

„Martin,

Nem gondoltam, hogy valaha is azért fogok ide leülni, hogy elbúcsúzzak tőled. Én, csak nem bírom tovább”

Egy pillanatra megállt, reménykedve hátha megszólal, de nem így tett, csak bámult az egyre idegesebb lányra. Kezeit mellkasára szorítva folytatta:

„Tudom, nagyon sokat hibáztam az elmúlt évben. Kezdve azzal, hogy nem mutatkoztam be jól. Bayley Whitmoore vagyok, Arizonából származom, és sosem voltam tökéletes személy. És habár biztos vagyok abban, hogy sok ember annak tartja magát, én nem fogok hazudni, nem leszek az, soha. De tudod mit? Attól vagyok olyan, amilyen. Vicces, kedves, de borzalmasan ügyetlen. Te pedig mindig csak arra tudtál gondolni, hogy éppen hogyan áll a hajad, vagy, és most idézlek: „jaj, istenem, de tré az a kabát, amit az a szerencsétlen ember hord”. Mondd, téged mióta érdekel, ki mit hord? Talán másnap te fogod felvenni? Úgy viselkedsz, mint egy isten, akit senki nem érinthet meg, és ez engem személyesen idegesít. Te akarnál olyan barátnőt, aki csak magára tud gondolni? Mert én nem akarnék a te helyedben. Nevezheted magad akármilyen tökéletesnek, sosem leszel az, és ezt te is tudod.”

Martin most az először akart megszólalni, de Bayley egy fokkal hangosabban eresztette ki hangját:

„Figyelj, én megértem miért nem értheted ezt az egészet, tényleg” – nevetett fel – „de a helyzet akkor is ugyanaz marad. Te egy nagyon nagyra tartó személyiség vagy, mindenki rád néz és te vagy a középpontban, úgy érzed ez tők jó, de közben teljesen elfelejtetted, ki is vagy valójában. Egy ember. Aki hibázhat és eleshet. Ez hiányzik belőled. Mindennap, amikor veled töltök időt, csak ezt látom benned. Egy embert, aki istent akar játszani. Bántasz másokat, félrevezeted őket, amikor egy másik valódat mutatod. Hozzám sem vagy őszinte, kibeszélsz a hátam mögött, ezt nagyon jól tudom. Ezért szeretném, ha elgondolkoznál ezen. Talán a következő lány, akit megkedvelsz, jobban beveszi a hazugságaidat, barátom „– fejezte be mondandóját. Egy nagy mosollyal csapott rá az asztalra, majd ott hagyva a sokkolt fiút, magabiztosan hagyta ott az éttermet.

A hosszadalmas gondolkodás után, nevetve vette el kezeit az arca elől. Már nem pityergett, vizsgálódva végül is megtette, amitől félt. Búcsút intett annak, amit legjobban szeretett volna, hogy ne érezze magát ennyire magányosnak. Rájött, akármennyire is próbált valaki olyanhoz ragaszkodni, akit régóta ismert, de nem szeretett igazán, nem volt opció számára. Hiszen ez a lány túljutott minden akadályon, amin az élet keresztül tette, ő nem tudott egy olyan fiú mellett maradni, aki tökéletesnek gondolta magát, a jövőjét, mindent. De nem is a fiú volt a fontos ebben a történetben, hanem a lány, valamilyen szinten ő sem értette meg, mit jelent embernek lenni. Mit jelent egy álca nélkül élni ebben a nagyvilágban. Az ember mindig álca mögé bújzik. Istent játszik, de nemcsak arról kell beszélni, hogy milyen tökéletes és sérthetetlen tud lenni néha az ember. Hanem arról is, néha milyen gyengének tud látszani az ember, pedig belül már szétrobbanna. Hiszen Bayley sosem volt szomorú,

habár mégis mardosta belülről valami. Amit a városlakók nem vettek figyelembe az az volt, hogy könnyei nem a fájdalmát tükrözték, hanem a belül lappangó haragot, amit barátja iránt érzett.

És a könnyei hiába száradnak fel hamarosan, a haragja nem múlik el ilyen könnyedén.